

Minnessten i Solberga

Joel Sandström, Sandhem, gammal medlem i Solberga missionsförening, berättar minnen vid avtäckningshögtiden på söndagen.

På söndagen strålade ett 50-tal människor samman på en åker i Solberga. Anledningen var att man skulle avtäckta en minnessten som rests där det gamla missionshuset stod mellan åren 1904-1974. Initiativtagare till det hela har varit Gunnar Jonsson, Trädet, som tillsammans med Joel Sandström, Sandhem, och en syster i Skåne, är den ende kvarvarande som tillhört församlingen i Solberga. - Då platsen för många inneburit livsavgörande beslut, är den värd att hedras, säger man.

"Hans nåd varar i evighet"

Det genomgående temat i Ps 136 - "Hans nåd varar evinnerligen" - blev grundmotivet för stenhuggare Karl Meier, när han satte igång med sitt arbete. Orsaken till detta är att det inte finns mer än Guds nåd som är fast i tillvaron. Inte ens ett missionshus står för evigt.

"I tro under himmelens skyar har fäderna skördat och sått" - i den höstliga småblåsten hade kören från Kølaby Missionsförsamling kommit samman för att tillsammans med de övriga hedra minnet av fädernas gärningar - eller rättare sagt: Guds gärningar med fäderna.

Ovan nämnde Joel Sandström delgav några minnen omkring missionsföreningens bildande 1904 i samband med att missionshuset uppfördes.

- Upptakten till den "fria

Kören underströk detta i sina sånger - "Gud för dig är allting klart" och "Jesus är ute och söker".

I sin predikan utgick pastor Wachenfeldt från orden på minnesstenen.

- Guds nåd är ingen slogan vi använder, utan en verksam kraft, som kommer människor till del, som söker den. En kraft som öppnar nya möjligheter och försätter vårt liv i en helt annorlunda ställning gentemot Herren.

Även i gudstjänsten berättade Joel Sandström minnen från sin tid som ordförande i ungdomsföreningen mellan åren 1920-29.

- 1920 flyttade min familj till Solberga från Kølångared. Det blev naturligt för oss att ansluta oss till den lilla missionsförsamlingen. Jag minns att vi inom ungdomsföreningen ofta arbetade med stugmöten. Vi gick runt i gårdarna och höll våra möten, ofta med tillresande talare. Då kom vi ju också i kontakt med människor som aldrig annars gick till missionshuset. På så vis fick många uppleva frälsning.

- Jag är personligen mycket tacksam för tiden i Solberga, avslutar Joel Sandström. Arbetsuppgifterna där blev en skolning inför kommande uppgifter i livet.

Talare från Kølaby

1925 uppgick verksamheten i Solberga till Kølaby missions-

församling. Det betydde att det lilla missionshuset blev en "utpost", dit predikanter och söndagsskollärare från Kølaby ställde sin färder.

Nils Persson, som tillsammans med Paul Gustavsson, var ansvarig för söndagsskolan berättar:

- Tillsammans med Karl Larsson, som var lärare så länge han orkade och som utförde ett fantastiskt arbete i Solberga, bedrev vi söndagsskolverksamhet här upp så länge det gick. Så småningom tunnades barnantalet ut och på 60-talet fick vi skjutsa de fåtal barn som fanns kvar till Kølaby söndagsskola. Det största problemet hade vi på vintrarna. Så länge Gunnar Jonsson bodde kvar och eldade åt oss gick det bra, men sedan han 1955 flyttade till Trädet fick vi det svårare.

- I slutet av 60-talet insåg vi det omöjliga i att fortsätta med den kontinuerliga verksamheten. Söndagsskolan lades ner, även om församlingen i Kølaby fortfarande höll möten nu och då i det gamla missionshuset. Detta fortgick fram till början av 70-talet.

- Nu finns det bara en minnessten kvar - man önskar bara att den kunde tala om allt som skett i Solberga missionshus. Hoppas att det får bli ett vittnesbörd för de generationer som kommer efter oss, säger Gunnar Jonsson, Joel Sandström och Nils Persson.

verksamheten" här i Solberga var Gustav Svensson, som tillhörde Åsarps missionsförsamling, men som köpte en gård här i början på 1880-talet. Han arbetade tillsammans med missionsvännerna i Fivlered, som 1895 uppförde sitt missionshus. Gustav Svensson började dock med "egen" verksamhet i Solberga och 1904 bröt sig vännerna loss från Fivlered och bildade en egen missionsförening. En av förgrundsgestalterna var, förutom Gustav Svensson, också Karl Larsson, Floby.

– Det lilla missionshuset uppfördes på för den tiden traditionsenligt sätt. En större sal, med plats för ca 100 pers och en liten sal som samtidigt tjänstgjorde som kök. 1974 upphörde verksamheten här helt. Fanns inte längre några barn att hålla söndagsskola för och inga mötesbesökare fanns att tillgå. Kölaby missionsförsamling som då bar ansvaret för verksamheten i Solberga, beslöt att riva det gamla missionshuset.

Gudstjänst i Solberga hembygdsgård

Efter en enkel avtäckningsceremoni, förrättad av Gunnar Jonsson, Karl Meier och Joel Sandström, avreste samtliga till Solberga hembygdsgård, där missionsförsamlingen i Kölaby inbjöd till gudstjänst.

– Det stora med det kristna budskapet är att det inte förändras genom tidernas kast, sade pastor Wachenfeldt i sitt hälsningstal. Det som var aktuellt för fäderna i missionsföreningen är lika aktuellt i dag. Därför blir inte gudstjänsten bara en minnesstund, utan en möjlighet för oss att få uppleva samma verksamma krafter från den himmelska världen, som man fick i det gamla missionshuset.

Joel Sandström och Gunnar Jonsson, tillsammans med en syster till den sistnämnde, bosatt i Skåne, är de enda kvarvarande som en gång varit medlemmar i missionsföreningen. Joel Sandström tillhör numera Sandhems missionsförsamling och Gunnar Jonsson Kölaby missionsförsamling.